

Arrest

nr. 175 983 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 7 januari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf, in het kader van een gezinshereniging.

Op 22 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 21 november 2008 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 8 december 2008 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 11 maart 2009 met nummer 24 366 verwerpt de Raad het beroep.

Op 8 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 9 juli 2009 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 12 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Op 25 oktober 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing. Bij arrest van 11 januari 2011 met nummer 54 268 verwerpt de Raad het beroep.

Op 9 november 2010 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 28 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 mei 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen de twee beslissingen van 28 januari 2013. Bij arrest van 29 februari 2016 met nummer 163 244 verwerpt de Raad het beroep.

Op 26 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Op 15 januari 2014 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen de twee beslissingen van 10 december 2013. Bij arrest van 29 februari 2016 met nummer 163 247 verklaart de Raad het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

onontvankelijk wordt verklaard, onontvankelijk en vernietigt de Raad de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Op 7 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 7 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op 7 juni 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E.(...) B.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: 19.09.1983

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 21.11.2008 (bijlage 21 van 22.10.2008), op 17.04.2013 (bijlage 13 van 28.01.2013). Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Hasselt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- ☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

De aanvragen tot medische regularisatie, die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd, werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de humanitaire

regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten. Ook betrokkene humane regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten.

Het verblijfsrecht dat betrokkene verkreeg als echtgenote van een Belgische onderdaan B.(...) N.(...) werd ingetrokken nadat werd vastgesteld dat betrokkene geen gezamenlijke vesting had met haar Belgische echtgenoot.

De wettelijke samen woonst met een Belgische onderdaan (L.(...) A.(...) geboren op 01.01.1962) dat betrokkene tot driemaal toe wenst te registreren werd door de gemeente Hasselt telkens geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samen woonst niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samen woonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat dhr. L.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Marokko.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen vooraangaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (nl. dd. 22.10.2008 en dd. 17.04.2013).

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat verzoekster weliswaar in 2008 het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, maar dat zij op 27.05.2010 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het afleveren van een attest van immatriculatie impliceert de intrekking van eerdere uitwijzingsbevelen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.10.2008 is aldus uit het

rechtsverkeer verdwenen en er kan verzoekster alleen verweten worden dat zij geen gevolg gaf aan het bevel dd. 17.04.2013.

Verwerende partij stelt bovendien dat een inreisverbod van 3 jaar niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in het artikel 8 EVRM.

Uit de motivering kan verzoeker trouwens niet opmaken waarom er gekozen werd voor een termijn van drie jaar. Het feit dat er in totaal reeds drie verblijfsprocedures (één aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis en twee aanvragen gezinshereniging) geweigerd werden, vormt op zich geen verklaring voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verwerende partij stelt dat het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 3 jaar gelet op enerzijds het belang van de immigratiecontrole, en anderzijds de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoekster absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

Bovendien dient er, gelet op hetgeen voorgaandelijk gesteld werd, opgemerkt te worden dat er slechts nog één bevel om het grondgebied te verlaten in het rechtsverkeer circuleert, namelijk dat van 17.04.2013. Uit het negeren van één enkel bevel om het grondgebied te verlaten kan bezwaarlijk een 'hardnekkigheid' worden afgeleid die het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur zou verantwoorden.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoekster ontrukt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen van het inreisverbod worden weergegeven in de bestreden beslissing. Er wordt gesteld dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij weigert hardnekkig om het grondgebied te verlaten en werd al geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij een vrijwillig vertrek. Het inreisverbod heeft bovendien een duur van drie jaar omdat de aanvragen tot

medische regularisatie na grondig onderzoek negatief afgesloten zijn geweest waaruit geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) zal uitmaken. Ook de humanitaire regularisatieaanvragen van de verzoekende partij werden negatief afgesloten. Er wordt verder gemotiveerd dat het verblijfsrecht, dat de verzoekende partij had verkregen als echtgenote van een Belgische onderdaan, ingetrokken is geweest. De registratie van wettelijke samenwoning met de heer L.A. wordt tot driemaal toe geweigerd door de stad H. omdat dit gericht is op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze weigering is een contra-indicatie van het bestaan van een werkelijk gezinsleven, waardoor ook artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar gezinsleven alleen in België zou kunnen uitoefenen, waardoor er wordt gesteld dat de verzoekende partij een gezinsleven zou kunnen ontwikkelen in Marokko. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij geen enkel motief heeft om nog in België te verblijven. In het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid om in België te blijven, meer dan proportioneel. In de bestreden beslissing wordt ten slotte gesteld dat er uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partij eveneens de schending van deze bepaling aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van drie jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting en hardnekkig weigert om België te verlaten. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 november 2008 en van 17 april 2013. Zij stelt echter dat er niet meer dienstig verwezen kan worden naar het bevel van 21 november 2008, daar zij later nog een attest van immatriculatie heeft gekregen en dit tot gevolg heeft dat het bevel van 21 november 2008 *de facto* uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De verzoekende partij heeft inderdaad tweemaal een attest van immatriculatie ontvangen, namelijk na de beslissingen van 12 mei 2010 en van 25 maart 2011, waarbij haar aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werden verklaard. Het bevel van 21 november 2008 wordt, door de afgifte van een tijdelijk verblijfsdocument, dan ook geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen (RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182.)

De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2013. De verzoekende partij betwist, zoals eerder gesteld, niet dat zij geen gevolg aan dit bevel heeft gegeven. Dit betekent dat de motivering van het inreisverbod blijft staan, daar de verzoekende partij inderdaad niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. De verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2008 kan dan ook worden beschouwd als een overtoollig motief.

De verzoekende partij stelt vervolgens in haar verzoekschrift dat zij niet kan opmaken waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Zij stelt dat zij niet in de mogelijkheid is om te begrijpen waarom er in haar geval niet voor een minder lange periode is gekozen. De verzoekende partij betoogt dat het belang van de immigratiecontrole een zeer vaag begrip is dat niet kan verklaren waarom er geen periode van een of twee jaar wordt opgelegd. Bovendien stelt zij dat er geen sprake kan zijn van hardnekkigheid daar zij maar één bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd.

De Raad stelt vast dat het begrip 'belang van de immigratiecontrole' zeer ruim geïnterpreteerd kan worden. Echter wijst de Raad er op dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd om meerdere redenen:

- het belang van de immigratiecontrole;
- de hardnekkigheid van de verzoekende partij om het grondgebied niet te verlaten;
- het feit dat het registreren van een wettelijke samenwoning al driemaal geweigerd is geweest omdat deze niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht;
- het feit dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De verwijzingen naar de medische regularisatieprocedures worden dan ook niet op zich gebruikt om een inreisverbod van drie jaar te motiveren, zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, maar worden in de bestreden beslissing opgenomen om aan te tonen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Dit gegeven wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat er in haar hoofd geen sprake kan zijn van hardnekkigheid omdat zij maar één bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, wijst de Raad er op dat dit bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 17 april 2013. De bestreden beslissing is genomen op 7 juni 2016, meer dan drie jaar later. In de bestreden beslissing wordt overigens eveneens gesteld dat de verzoekende partij op de hoogte is gebracht van de mogelijkheden tot ondersteuning bij een vrijwillig vertrek. De verzoekende partij toont dan ook met haar betoog niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om een zekere hardnekkigheid in haar hoofd vast te stellen. Bovendien betwist de verzoekende partij geenszins de vaststelling van de verwerende partij dat er geen specifieke omstandigheden zijn die zouden leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Het middel is, voor zover het betrekking heeft op het redelijkheidsbeginsel, ongegrond.

2.1.2.3. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS